

67. Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Στους ανθρώπους εκδηλώνονται διάφοροι φόβοι, όπως ο φόβος για έναν πιθανό κίνδυνο, ο φόβος που συγκρατεί μια καλή ή κακή ενέργεια, ο φόβος του Θεού κ.λπ. Εδώ θα ασχοληθούμε μόνο με τον φόβο που αισθάνονται μερικοί για τον θάνατο.

Οι άνθρωποι όταν εξασφαλίσουν τα μέσα για μια άνετη ζωή, συνήθως δεν ενδιαφέρονται για τίποτα άλλο. Επειδή όμως κατά βάθος τους απασχολεί και ο θάνατος, έστω και χωρίς να το εκδηλώνουν άμεσα, διακατέχονται από μια αόριστη φοβία για το άγνωστο. Έτσι έχουμε φθάσει στο σημείο, πολλοί άνθρωποι να διακατέχονται από τον φόβο του θανάτου. Ο φόβος αυτός οφείλεται ως επί το πλείστον σε δύο παράγοντες:

Πρώτον, στο ότι είναι άγνωστο το τι συμβαίνει μετά τον θάνατο. Το άγνωστο πάντα προκαλεί έναν αόριστο φόβο, γιατί ο άνθρωπος δεν γνωρίζει τι θα αντιμετωπίσει εκεί που θα βρεθεί. Η κατανόηση όμως, ότι ο θάνατος είναι απλώς μια αλλαγή καταστάσεως, μπορεί να εξουδετερώσει σε σημαντικό βαθμό αυτόν τον παράγοντα.

Ο δεύτερος παράγοντας είναι πιο σοβαρός. Πρόκειται για την υποσυνείδητη επίγνωση των σφαλμάτων και αμαρτημάτων, με τα οποία ένας άνθρωπος έχει βλάψει κάποιους συνανθρώπους του.

Ο άνθρωπος αυτός, όσο βρίσκεται στην ακμή της ζωής του, αισθάνεται ικανοποιημένος από τον εαυτό του και χαίρεται για τα αγαθά που έχει αποκτήσει. Όσο πλησιάζει όμως η ζωή του προς το τέλος, τότε αρχίζει να συναισθάνεται τα κακά που διέπραξε κατά το παρελθόν. Δηλαδή, αρχίζει να βασανίζεται από τις λεγόμενες «τύψεις συνειδήσεως».

Η συνείδηση αποτελεί τμήμα της ψυχικής λειτουργίας και, κατά τη λαϊκή έκφραση, δεν ανέχεται ούτε μύγα στο σπαθί της. Όμως εδώ, στη γήινη ζωή, το ελεύθερο πνεύμα είναι εκείνο που εξουσιάζει την οντότητα του ανθρώπου. Προς το τέλος της ζωής εξαντλούνται και ατονούν οι δυνάμεις του πνεύματος, οπότε ενδυναμώνεται η συνείδηση και επενεργεί με μεγαλύτερη ένταση επάνω στο πνεύμα.

Είναι γνωστό, επίσης, ότι μετά τον θάνατο επακολουθεί η απολογία της οντότητος για όσα διέπραξε κατά τη γήινη ζωή της. Όσοι έχουν ήσυχη τη συνείδησή τους, δεν αισθάνονται τον φόβο του θανάτου, διότι η συνείδηση μεταδίδει στο πνεύμα τη μελλοντική ικανοποίηση, μετά την απολογία της.

Αντίθετα, όσοι συνειδητοποιούν τα λάθη και τα αμαρτήματά του παρελθόντος, αρχίζουν να διακατέχονται από τον φόβο του θανάτου. Δηλαδή, στην περίπτωση αυτή, δεν φοβούνται τον ίδιο τον θάνατο, αλλά εκείνα που συναισθάνονται ότι θα επακολουθήσουν μετά τον θάνατο.

Οι άνθρωποι αυτοί, για να απαλλαγούν από τον φόβο του θανάτου, οφείλουν να επανορθώσουν τα κακά που διέπραξαν, όσο βρίσκονται ακόμη στην ακμή της ζωής τους.

Δεν αρκεί μόνον η μετάνοια προς το τέλος της ζωής, διότι αυτή δεν είναι πραγματική, αλλά μετάνοια από φόβο, οπότε δεν είναι ειλικρινής και συνειδητή. Μόνο η έμπρακτη επανόρθωση των σφαλμάτων μπορεί να εξαλείψει τις τύψεις της συνειδήσεως, με συνέπεια να μειωθεί στο ελάχιστο και ο φόβος του θανάτου.

Εν τούτοις, όλοι οι άνθρωποι οφείλουμε να κατανοήσουμε τι πρέπει να κάνουμε για την ηθική μας τελειοποίηση. Διότι το γεγονός ότι βρισκόμαστε στη Γη, σημαίνει ότι όλοι έχουμε κάποιες πνευματικές ατέλειες, τις οποίες οφείλουμε να διορθώσουμε. Στις προσπάθειες αυτές συμβάλλουν ενισχυτικά και δύο άλλοι παράγοντες, ήτοι η αυτογνωσία και η αυτοσυγκέντρωση. Με τα θέματα αυτά ασχολούμαστε στα δύο επόμενα κείμενά μας.

Ευχαριστώ.

Βιβλιογραφία:

Ο Πνευματισμός και ο Σύγχρονος Άνθρωπος ISBN: 960-7874-07-2

www.dmakrygiannis.gr

www.divinelight.org.gr